

АЛФОНС ДОДЕ НАСТАНЯВАНЕ

Превод от френски: Невяна Розева, 1918

chitanka.info

Зайците се смаяха!... Като виждаха толкова отдавна вратата на мелницата затворена, а стените в дворчето буренясали, те бяха сметнали, че мелничарският род е угаснал и като намериха мястото сгодно, си направиха тук един вид главна квартира, средище за стратегически действия. Заешка жемапска^[1] мелница. Няма да излъжа, ако кажа, че още първата вечер намерих двадесетина насядали на колело в дворчето да си греят лапичките на лунните лъчи... Щом открянах прозорчето — фрт! Целият стан се втурна да бяга и всички бели задничета офейкаха с вирната опашка в гъсталака. Надявам се, че ще се върнат.

И друг се смая, като ме видя: наемателят от първия етаж, зловец стар бухал с глава на мислител, който обитава мелницата повече от двадесет години. Намерих го в горната стая, неподвижен и прав върху мелничната ос сред откъртена мазилка и изпаднали керемиди. Той ме изгледа за миг с кръглото си око; после, изплашен, че не ме позна, започна да вика: „Ху! Ху!“ и да разтърсва тежко посивелите си от прах крила... Тия дяволски мислители — никога не се четкат... Няма значение! Такъв, какъвто си е, с мигащите очи и навъсено изражение, този мълчалив наемател ми се нрави все пак повече от всеки друг и аз побързах да му подновя договора. Той си запазва както и досега цялата горна част на мелницата с вход през покрива, а аз задържам долната стаичка, варосана, ниска и сводеста като манастирска обедна.

Оттам ви пиша, разтворил широко врата за благотворното слънце.

Хубава борова гора, грейнала от светлина, се спуска пред мене до самото подножие на склона. Тънките хребети на Приморските Алпи се открояват на хоризонта... Никакъв шум!... Само тук-там в далечината ще се чуе някоя свирка, някой жерав из лавандулите, звънче на мулета по пътя... Прекрасният провансалски пейзаж се изразява само чрез светлина.

Как искате да съжалявам сега за вашия шумен и черен Париж? Толкова ми е добре в моята мелница! Такова кътче именно търсех, уханно и топло, на хиляди мили от вестници, фойтони и мъгла!... А колко е хубаво около мене! Едва осем дни, откак се настаних, и главата ми е препълнена с впечатления и спомени... Ето например още снощи присъствах при завръщането на стадата в едно стопанство в подножието на склона и ви се заклевам, че не давам това зрелище за

всички премиери, които сте имали през тази седмица в Париж. Преценете сами.

Трябва да ви кажа, че в Прованс е обичайно, щом настъпят горещините, да изпратят добитъка от Алпите. Животни и хора прекарват там по пет-шест месеца на открито сред трева до пояс; след това при първия есенен полъх слизат пак в стопанството да пасат кротко по сивите хълмчета, ухаещи на розмарин... И така, снощи стадата се прибраха. Вратнята чакаше, разтворила още от сутринта и двете си крила; кошарите бяха пълни с прясна слама. Хората си казваха всеки час: „Сега са в Егиер! Сега са в Параду!“. А привечер ненадеен вик: „Ето ги!“. И далеко долу виждаме как стадото се приближава сред облак прах. Целият път сякаш върви заедно с него!... Старите овни са най-напред, с вирнати рога и суров изглед; след тях идват овците, поуморените майки и подскачащите в нозете им агънца; мулета с червени пискюли носят и люлеят в кошове новородените; най-последно вървят запъхтените кучета, изплезили език до земята, а след тях двама овчари, загърнати в червеникави шаячни наметала, които се мятат до петите им като попско расо.

Всички се изнизват радостно покрай нас и потъват зад вратнята с грохота на порой... Трябва да видите и вълнението вкъщи. Накацали по върлините си, едрите златистозелени пауни с прозрачни гребени познават новодошлите и ги посрещат с оглушително провикване. Птичарникът, гдето вече заспиваха, внезапно се събужда. Всички скачат: гълъби, патици, пуйки, токачки. Птичий двор сякаш полудя;

кокошките казват, че няма да спят тази нощ! Човек би рекъл, че всяка овца е донесла във вълната си заедно с уханието на дивите Алпи и малко от свежия планински въздух, който опива и разиграва.

Сред тази олелия стадото стига до кошарата. Няма нищо по-прекрасно от това настаняване. Старите овни се разнежват, щом видят яслите си. Най-малките агънца, родени по пътя и невиждали никога стопанството, гледат учудено наоколо си.

Но най-трогателни са все пак кучетата, доблестните овчарски кучета, които се занимават само с животните и не виждат нищо друго в стопанството. Домашното куче ги вика напразно от своята колиба; пълната със студена вода кладенчова кофа напразно им кима; те не искат да видят и да чуят нищо, докато животните се приберат, мандалото затвори решетъчната вратичка и овчарите насядат край трапезата в ниската стая. Едва тогава те се съгласяват да отидат в къщичката си и докато лочат кашата си от коритото, да разправят на другарите си от стопанството какво са правили в планината, в тъмния край на вълците и едрите яркочервени напръстничета, до връх пълни с роса.

[1] Жемап — градче в Белгия, гдето френската революционна армия разбила австрийците в 1792 г. Щабът на французите се е намирал в една мелница. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.